

за мене единъ отъ най хубавитѣ на животътъ ми! Не знамъ какво му рекохъ азъ; азъ бѣхъ съвсѣмъ прѣнесенъ отъ радостъ и отъ милостъ.

Когато Шилеръ ни заповѣда да се раздѣлимъ, и когато бѣхми принудени да му се покоримъ, Оробони се просълзи, и ми рече:

« Ще се видимъ ли пакъ нѣкога на тоя свѣтъ? »

И никоги не го видѣхъ! Слѣдъ нѣколко мѣсеца стаята му бѣше празна, и Оробони лежеше у гробищата, които бѣхж отирѣдѣ ми, подъ прозорецътъ ми!

Отъ това вижданье насамъ, струваше ни се, че приятелството ни бѣше станжло по сладко, по искрено, отъ колкото напрѣдъ; струваше ни се, че съкъ отъ насъ бѣше по потрѣбенъ на другиятъ.

Той бѣше единъ хубавъ момъкъ, благородно лице, нѣ блѣдно, и здравѣто му бѣше злѣ. Само очитѣ му бѣхж пълни съсъ животъ. Съжеляванѣто, което ми вдѣхвахж сухостъ-та му и блѣдността му, правеше ме да го обичамъ по много; и отъ мене той приемаше ежщото впечатлѣние. И двама осѣцахми колко бѣше вѣроятно, че единътъ не ще се забави да прѣживѣе другиятъ.

Слѣдъ нѣколко дена, той паднж боленъ. Азъ не прѣстанжхъ да плачѣж и да се мољж за него. Много пжтя го втресева, позасили се, и можихми да захванемъ пакъ нашитѣ приятелеки разговори. Охъ колко се осѣцахъ утѣшенъ, като чюяхъ гласѣтъ му!

« Не се мамъ, приятелю мой, казуваше ми той; туй ще бжде за малко време. Имай доста добродѣтель, за да се приготвишь за загубата ми; имай доста дързостъ, за да ми дадешъ дързостъ. »

Него време ищяхж да помажжктѣ стѣнитѣ на тѣмницата ни, и ни затворихж у подземницитѣ. По